

# Zwijgen is Zilver

Lente en liefde in de Algarve



# Zwijgen is zilver

Lente en liefde in de Algarve

Ellen van Herk

Schrijver: Ellen van Herk  
Coverontwerp: Ralph van Duin  
ISBN: 9789402191509  
© Ellen van Herk

Deze roman is fictie, de plaatsen, restaurants en dergelijke bestaan echt, maar alle personages en gebeurtenissen zijn volledig verzonnen door de auteur.

Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval. De auteur heeft de vrijheid genomen locaties aan te passen, wanneer dat beter uitkwam.

## Hoofdstuk 1

Het eerste wat Alex opvalt als ze wakker wordt, is de stilte. Geen auto's, geen schreeuwende jeugd, geen getoeter, zelfs geen muziek van haar bovenburen. Enigszins verontrust opent ze haar ogen en kijkt om zich heen. Het plafond is hoog en vreemd en het ruikt anders dan gewoonlijk. Haar ogen dwalen van de onbekende plafondventilator naar de inbouwkasten en vandaar naar de houten deur, die openstaat en haar een blik gunt in de woonkamer. Waar is haar driedeurs witte linnenkast gebleven en haar zachtgroen geverfde muren? Opeens schiet het haar te binnen en ze grinnikt. Ze is helemaal niet in haar eigen slaapkamer in haar Rotterdamse flat, ze is in het huisje van haar vrienden in Portugal.

Met een geeuw duwt ze zichzelf omhoog en gaat op de rand van het bed zitten terwijl ze zich herinnert hoe ze eerder deze ochtend in Portugal is aangekomen. Ze werpt een blik op haar horloge en ziet dat ze ruim twee uur heeft geslapen, diep en droomloos. Dat krijg je ervan als je al om half vijf op staat om de vroege ochtendvlucht naar Faro te halen. Ze geeuwt nogmaals en springt dan, energiek opeens, van het bed. Ze heeft na aankomst niet eens haar boodschappen uit de auto gehaald, alleen haar koffer, die nog ongeopend naast het bed staat.

Na een kort inspectierondje in het huis, om te zien waar ze terecht is gekomen, is ze op het bed geploft en blijkbaar onmiddellijk in slaap gevallen. Ze schiet in de lach als haar maag luid rommelt. Die vindt duidelijk dat ze voldoende tijd verspild heeft nu. Ze loopt via het terras, dat over de hele lengte van het huis ligt, naar haar huurauto, die nog steeds met open portieren op de parkeerplaats staat. Dat was waar haar vrienden, Ellen en Ralph, al van hadden gezegd zich er niet druk over te maken.

'We zitten helemaal aan het eind van het dal. Op een enkele wandelaar na komt er bijna nooit iemand langs. Je moet het huis echt weten te vinden. We laten regelmatig de deuren van slot, er is nog nooit iets gebeurd en zo ja, er staan toch geen waardevolle spullen.' Ellen had nonchalant haar schouders opgehaald. 'Hoewel er ook in Portugal wel ingebroken zal worden, hebben wij noch onze burens er tot nu toe last van gehad dus daar hoeft je je echt geen zorgen over te maken.'

Op de oprit blijft ze staan om rond te kijken. Haar blik glijdt over het huis van haar vrienden. Eigenlijk zijn het twee huizen, die in elkaars verlengde

aan elkaar vastzitten. Het grootste huis noemen zij het hoofdhuis en daar heeft zij op hun aanraden haar intrek genomen. Het kleinere huis, de cottage, is nu afgesloten. Over de gehele lengte van beide huizen ligt een fraai betegeld terras op het zuidoosten, dat uitkijkt over het dal waarin het dorpje Porto Carvalhoso ligt.

Achter het huis rijzen de heuvels op, een waar wandelparadijs volgens haar vrienden.

Ze loopt naar de ronde balustrade die boven de terrasvormige tuin uitsteekt en leunt tegen het hek, terwijl haar ogen de omgeving opnemen. Het onderste deel van het stuk grond, dat eigenlijk geen echte tuin kan heten, is een kleine citrusboomgaard. Ze ziet vanaf haar plek bij de reling oranje vruchten tussen de donkergroene bladeren doorschemeren.

Mandarijnen of sinaasappels, dat kan ze vanaf deze afstand niet goed zien, maar dat ontdekt ze binnenkort wel. Tevens staan er wat olijfbomen en volgens haar vrienden ook amandelbomen en granaatappels. Wat een heerlijkheid als je dat soort vruchten in je eigen tuin hebt groeien.

Haar blik glijdt verder het dal in en ze ziet een stuk of twintig huisjes, vrijwel allemaal in dezelfde stijl als het huis van haar vrienden. Op een enkeling na hebben ze slechts een verdieping, de meeste met een terra kleurig pannendak, hoewel ze er ook een paar ziet met een plat dak. Bij vrijwel alle huizen ontdekt ze kleine moestuintjes, wat veldjes met druivenstokken en in de verte zelfs een geitenwei. Alles bij elkaar ziet het er pittoresk uit, echt authentiek Portugees, zonder moderne hoogbouw of hotels. Ze weet van haar vrienden dat slechts een enkeling een woning verhuurt of een B&B runt, waardoor het authentieke Portugal nog steeds voelbaar is. De huizen worden voornamelijk bewoond door Portugezen, hoewel er inmiddels ook een aantal in handen is van buitenlanders, grotendeels Britten, maar ook een paar andere Nederlanders en zelfs een stel Noren.

Ze ziet een oud rood tractortje de steile weg uit het dal omhoog sukkelen en heeft het gevoel zo'n veertig jaar terug in de tijd te zijn gegaan. Wat een rust en wat een verschil met het jachtige leven in Rotterdam. Hier moet het haar lukken om tot rust te komen.

Na een laatste blik over het dal draait ze zich om en loopt terug naar de auto. Ze tilt de boodschappentassen uit de achterbak en drukt toch maar op haar sleutel om de deuren af te sluiten, of het nu nodig is of niet, kwaad kan het in geen geval. Ze zeult de volgeladen tassen met de

uitgebreide verzameling levensmiddelen de keuken in en stalt de spullen uit op het aanrecht.

Bij het zien van de enorme voorraad, die ze op weg van het vliegveld naar het huis bij de Intermarché heeft ingeslagen, fronst ze even haar wenkbrauwen. Ze heeft zich wel heel erg laten gaan.

Het verse brood, een lekker stuk geitenkaas, rauwe ham en een paar tomaten blijven op het blad liggen. Fruit en verschillende groenten verdwijnen in de rieten manden die in allerlei maten voorradig zijn.

De rest verdeelt ze over de koelkast en de andere kasten. Vervolgens snijdt ze een paar lekkere dikke sneden brood af, voorziet deze ruim van beleg en loopt met een bord vol heerlijkheden het terras op.

Ze trekt een stoel naar de balustrade, wat eigenlijk een lange muur is met daarin uitgespaarde bloembakken. Deze staan zelfs in deze tijd vol met bloeiende geraniums en allerlei soorten vetplanten. Vanaf haar zitplaatsje in de middagzon kijkt ze uit over het groene dal en de omringende heuvels. De foto's hebben niet gelogen, het uitzicht is werkelijk geweldig.

Genietend van haar lunch en de natuur om zich heen legt ze haar benen op de balustrade en leunt lui achterover. Hier kan ze het best een tijdje uithouden, dat zal geen enkel probleem zijn. De zon voelt al aangenaam aan en ze rolt dan ook al snel haar broekspijpen en mouwen op om haar winterbleke huid aan het zonlicht bloot te stellen en nog beter te kunnen genieten van de warmte. Dit voelt helemaal goed.

Ze kijkt hoe een stel mussen ruzie maakt over de kruimels van haar brood, die ze onder zich in de tuin heeft uitgestrooid en lacht als een van de mussen er met een groot stuk korst vandoor gaat, de anderen luid tsielpend achterlatend.

Met een zucht van tevredenheid pakt ze de mok thee op die ze op het randje heeft gezet en neemt genietend een paar slokken. Thuis zou ze in een sombere flat hebben gezeten, de straten vies en nat van de platgereden sneeuw, de lucht grijs en dreigend.

In Portugal daarentegen is het nu volop voorjaar, de temperatuur is al aangenaam, een graad of zeventien, schat ze. Wat een verschil met Nederland. Even glijden haar gedachten verder, maar ze dwingt zichzelf onmiddellijk daar mee op te houden. Ze is hier juist om weg te zijn van alles wat er in Nederland speelt. Ze heeft afstand nodig, letterlijk en figuurlijk. Met een ruk komt ze overeind. Ze gaat een wandeling in de omgeving maken, kijken waar ze nu precies beland is en even lekker haar benen strekken.

Ze loopt naar de slaapkamer om haar wandelschoenen uit de koffer te halen en knoopt een warm vest om haar middel. Het is inmiddels halverwege de middag en ze heeft geen idee hoe snel het hier in de heuvels gaat afkoelen. Als ze de deur achter zich dichttrekt, valt deze vanzelf in het slot. Dat is iets om rekening mee te houden, neemt ze zich direct voor, anders sluit ze zichzelf nog eens buiten.

Ze stopt de sleutel in haar broekzak en loopt om het huis heen omhoog. De heuvels zijn bezaaid met paden, die zowel brandgang als wandelpad zijn en ze begint flink steil omhoog te klauteren. Om zich heen ziet ze nog de sporen van de bosbrand, die in 2012 een groot deel van de vallei heeft geteisterd.

De verbrande kurkeiken steken als zwarte geraamtes boven het lage struikgewas uit, dramatisch afstekend tegen de blauwe lucht.

Sommige zijn inmiddels weer gedeeltelijk uitgelopen, andere zijn echt dood. Ze weet van haar vrienden dat de brand tot aan hun huis is gekomen, er is nog een gesmolten regenpijp achter het huis zichtbaar als bewijs. Het hele dal is geëvacueerd geweest en alleen doordat de brandweer alle huizen nat gehouden heeft, zijn de woningen gespaard gebleven.

Ze huivert bij de gedachte dat de verwoestende vlammen zo dichtbij zijn geweest en kan zich voorstellen dat mensen die het van dichtbij hebben meegemaakt dat nooit meer vergeten. Haar vrienden hadden het huis toen nog niet en weten alleen van verhalen hoe het geweest is, net als zij, maar nu ze om zich heen de verbrande bomen ziet als stille getuigen van het drama kan ze zich er toch een behoorlijk goede voorstelling van maken. Gelukkig is de kans op bosbrand in deze tijd van het jaar nihil.

Het landschap is groen, fris en er lopen overal kleine stroompjes en riviertjes door de heuvels, die er nu wel voor zorgen dat brand geen probleem is, maar in de zomer is het landschap waarschijnlijk geheel anders. Dan is het droog, verdord, is er geen gras meer te bekennen, zijn de kleine stroompjes volledig opgedroogd en staan er alleen in de rivier beneden in het dal nog een paar poeltjes water.

Ze blijft staan om op adem te komen. Het pad gaat flink omhoog en ze merkt dat haar conditie duidelijk te wensen overlaat, want ze hijgt inmiddels flink. Je wordt oud, Alex, bedenkt ze spottend, voortaan elke dag de heuvels in, net zolang tot je dit weer fluitend doet, dan is in elk geval je conditie weer die van een jonkie als je terug bent in Nederland.

Ze grinnikt om zichzelf en loopt met stevige pas verder. In de verte ziet ze beneden zich de rivier lopen en ze realiseert zich dat zolang ze die in het



zicht houdt ze hier niet kan verdwalen. Dat is in elk geval een geruststellend gevoel. Links ziet ze de huizen van Porto Carvalhoso langzaam uit het zicht verdwijnen. Rechts zijn de heuvels volledig onbebouwd en ze begrijpt dan ook volledig waarom haar vrienden zo van dit plekje zijn gaan houden. Het is een schitterend stukje Algarve, heerlijk rustig, onbedorven, maar toch niet afgelegen omdat ze vanuit hun huis neerkijken over het dorpje in de vallei, waar altijd wel wat mensen zichtbaar zijn.

Ze heeft inmiddels de top van de heuvel bereikt en blijft even staan om van het werkelijk weergaloze uitzicht te genieten. Ze kan 360 graden in het rond kijken en waar ze ook kijkt, overal zijn heuvels, begroeid met hoofdzakelijk kurkeiken, maar ook lavendel, een andere lage plant die ze niet kent, maar heerlijk ruikt en nog veel meer planten en bomen. Vogels zingen, de rivier in het dal hoort ze stromen, maar verder hoort ze helemaal niets, zelfs geen auto's. Ver boven haar ontdekt ze een vliegtuig, maar verder zou ze zich kunnen voorstellen dat ze helemaal alleen op de wereld is. Ze laat zich op een stuk rots langs de weg zakken en kijkt vol bewondering om zich heen.

Het landschap is groener dan ze verwacht had, maar dat komt waarschijnlijk omdat, in tegenstelling tot de hete, droge zomer, dit jaargetijde nat en mild is. Het is nu eind februari, maar het voelt als mei in Nederland. Onwillekeurig glijden haar gedachten terug naar het laatste gesprek met Ellen.

*'Ik weet zeker dat je het in ons dal prima naar je zin zult hebben. Het huis is niet luxueus, maar je hebt er alles wat je nodig hebt. Wifi is er niet, maar dat kun je gratis bij de bakker in het dorp krijgen, goed excuus om daar lekker te gaan ontbijten of zo.'*

*Ellen kijkt haar lachend aan.*

*'Ze hebben daar trouwens heerlijk gebak, zoals de beroemde pastel de nata, maar ook goed brood en andere lekkernijen. En wees eerlijk, soms is het fijn om geen wifi te hebben, dan kun je tenminste echt even tot rust komen.'*

*'Ja, dat heb ik wel nodig.'* Alex gooit een laatste setje T-shirts in haar koffer en draait zich om naar haar vriendin. *'Heb je gezien dat Richard een foto van de echo op Facebook heeft gezet?'*

*'Dat meen je!'* Haar vriendin is duidelijk geschokt. *'Wat een hufter!'*

*'Tja, hij is er duidelijk superblij mee. Volgens de tekst erbij is het kind inmiddels zesentwintig weken, het is een meisje,'* vertelt Alex.

*Even blijft het stil, dan klinkt het aarzelend 'dat is bijna zeven maanden, toen waren jullie toch nog samen?'*

*'Ja, dat dacht ik toen nog, ja, maar blijkbaar niet dus.'*

*Ze laat zich naast haar koffer op het bed zakken en kijkt haar vriendin aan. 'Zo zie je maar, het ene ogenblik heb je een relatie en een baan en het volgende heb je niets meer.'*

*Ze slikt heftig om haar tranen tegen te houden en met een snelle beweging is Ellen bij haar en slaat haar armen om haar heen.*

*'Het komt allemaal goed, Alex, je zult het zien. Portugal is heerlijk in dit jaargetijde, je kunt er aan je boek gaan werken, lekker uitrusten, wandelen, kortom genieten. Vergeet Richard, hij is je niet waard. Wie weet duikel je wel een leuke Portugees op!'*

*'Ja vast, dan hoop ik wel dat hij Engels spreekt, want wat ik van het Portugees weet, is vrijwel nihil,' lacht Alex tegen wil en dank.*

*'Dank je wel dat ik jullie huis een tijdje mag lenen, ik zal er zuinig op zijn,' belooft ze.*

*'Het kan wel tegen een stootje, doe alsjeblieft gewoon of je thuis bent,' dringt Ellen aan. 'Voorlopig is het nog niet verhuurd, als we een boeking krijgen, laat ik het je wel weten. Meestal is dat pas eind april, soms zelfs begin mei, dus neem gerust de tijd. Wij hebben ook nog geen plannen om zelf te gaan, dus voorlopig kan jij heerlijk genieten, bofkont!'*

*'Laten we dat dan maar gaan proberen. Nu eerst maar eens zien of ik m'n koffer dicht krijg.'*

En nu is ze dus in de Algarve. Ze kijkt opnieuw om zich heen en geniet van de natuur. Langzaam voelt ze zich tot rust komen en met een diepe zucht leunt ze zo ver ze kan achterover en laat de zon haar gezicht verwarmen. Het komt zeker goed, houdt ze zichzelf voor.

Het feit dat haar ex bijna vader wordt van het kind dat hij samen met z'n nieuwe vriendin krijgt, verdwijnt langzaam naar de achtergrond, evenals haar ontslag vanwege een reorganisatie. Het is niet anders, ze heeft de komende zes tot acht weken de tijd om te bedenken wat ze nu verder wil en ondertussen gaat ze genieten. Met een snelle beweging komt ze overeind en draait een pirouette. Als het weer zo blijft als nu gaat dat zeker lukken. Bijna huppelend slaat ze de weg terug naar het huisje in en voor het eerst in weken maken haar sombere gevoelens plaats voor optimisme.

De volgende dagen ontwikkelt ze al snel een soort routine. Ze wordt vroeg gewekt door luid zingende vogels, springt onder de douche en verlaat dan zo rond achten het huis om boodschappen te gaan doen. Dit doet ze in het dichtstbijzijnde echte dorp, Santa Catarina da Fonte de Bispo. Porto Carvalhoso is zo klein, daar is geen bakker. Er is wel een soort buurtwinkeltje dat wordt gerund door Flavianus, maar volgens haar vrienden houdt deze er onduidelijke openingstijden op na en heeft hij sowieso geen vers brood.

Ze rijdt dus elke dag de drie kilometer naar Santa Catarina, een mooie tocht door de heuvels, die haar steeds een heerlijk vakantiegevoel bezorgt. In Santa Catarina begint ze standaard bij Bakkerij Madeira.

Deze opvallend moderne winkel beschikt over een viertal tafeltjes buiten, waaraan zelfs zo vroeg in de ochtend al voornamelijk Engelsen zitten, die elkaar allemaal lijken te kennen. Madeira is hét trefpunt voor met name de buitenlanders uit de directe omgeving vanwege de gratis wifi. Ze koopt er brood voor haar lunch en bestelt ontbijt, waarna ze tijdens het eten haar e-mail checkt.

Portugezen ontbijten heel anders, ontdekt ze. Die komen binnen, drinken staand bij de toonbank een klein kopje koffie leeg, een *bica* genaamd en werken een *pastel de nata*, een soort bladerdeegbakje met pudding erin, naar binnen, waarna ze weer verdwijnen.

Ze ziet regelmatig dezelfde gezichten, naast de Portugezen ook buitenlanders. Waarschijnlijk wonen deze in de buurt, want echte toeristen zijn, zeker in deze tijd van het jaar, vrijwel onvindbaar in dit gedeelte van de Algarve. De buitenlanders die er zijn, begroeten elkaar, drinken gezamenlijk koffie of zitten net als zijzelf met hun tablet of laptop aan hun tafeltje.

Terwijl ze ontbijt, luistert ze naar het Portugese gepraat om haar heen, zonder er een woord van te verstaan. Ze drinkt genietend haar *galão*, een soort Portugese koffie verkeerd. Als ze haar ontbijt op heeft, haar e-mail heeft afgehandeld en heeft afgerekend, loopt ze het dorp in en bezoekt een of twee van de kleine supermarktjes die in de straatjes zijn te vinden of de plaatselijke *mercado*. Die laatste is een soort grote garage, waarin voorin verse vis wordt verkocht en iets meer naar achteren groente en fruit. De keuze daarvan is beperkt, maar wat er is, komt uit de plaatselijke tuinen en is dus vers en smaakvol. Indien nodig vult ze daar haar voorraad vers fruit aan. Haar bij de Intermarché zo royaal ingeslagen voorraad is nog lang niet op, dus voorlopig heeft ze genoeg aan de

plaatselijke winkeltjes en heeft ze geen enkele behoefte om op zoek te gaan naar een grotere supermarkt.

Na deze relaxte start van de dag is ze meestal tegen tien uur weer terug bij *Casa na Colina*, zoals het huis heet. Dit betekent huis in de heuvels en toepasselijker kan bijna niet. Zodra ze Porto Carvalhoso verlaat via een eenvoudige betonnen brug, wat eigenlijk niet meer is dan een betonnen plaat over een achttal duikers, moet ze steil omhoog klimmen en slingeren om bij het huis te komen. Na de eerste voorzichtige rit is ze snel gewend aan de ongeasfalteerde weg en het schurende geluid van planten tegen de onderkant van haar auto en rijdt ze het pad alsof ze het haar hele leven al gedaan heeft. Ze begint zich er echt thuis te voelen.

Als ze haar boodschappen heeft opgeruimd, zet ze een pot thee en installeert zich vervolgens met haar laptop op het terras. De zon heeft haar tot nu toe nog niet in de steek gelaten en verwarmt het terras tot een aangename twintig graden in de zon, een prima werkplek.

De daaropvolgende uren brengt ze door met schrijven. Af en toe werkt ze aan een opdracht die ze via haar netwerk in Nederland binnenkrijgt en haar in elk geval in staat stelt haar vaste lasten in Nederland gewoon door te betalen, maar de meeste tijd brengt ze door met het schrijven aan haar boek, waar ze nu eindelijk tijd voor heeft.

In Nederland heeft ze jaren als journalist gewerkt bij een weekblad, maar door de constante afname van lezers en de daarop volgende reorganisatie is ze sinds een aantal weken officieel werkloos.

Gelukkig heeft ze een uitgebreid netwerk waardoor ze in staat is af en toe wat freelance opdrachten binnen te halen, maar de zekerheid van een salaris dat elke maand op haar rekening wordt gestort, is verdwenen.

Omdat ze Nederlands heeft gestudeerd en niet alleen Journalistiek is ze niet alleen afhankelijk van schrijfklassen, maar heeft ze ook een afspraak kunnen maken met een uitgeverij om manuscripten te redigeren. Dit levert een weliswaar onregelmatige hoeveelheid werk op, maar stelt haar inmiddels wel in staat in haar levensonderhoud te voorzien als ze tenminste geen gekke dingen doet. Toch is dit ook het moment waarop ze nu eindelijk eens tijd heeft om het boek, dat ze al jaren van plan is te schrijven, vorm te gaan geven. Nog voor ze vertrok, heeft ze diverse mensen geïnterviewd, zodat ze de komende weken op haar gemak een en ander kan gaan uitwerken.

Rond enen schuift ze haar laptop van zich af en gaat de keuken in om de verse broodjes van de bakker te beleggen, een nieuwe pot thee te zetten en zich voor de lunch in een luie stoel op het terras te nestelen. Even genieten van het uitzicht, de rust, de smaakvolle broodjes en haar thee.

Na de lunch trekt ze haar wandelschoenen aan en gaat zeker een uur de heuvels in. Niet alleen om lekker lichamelijk bezig te zijn, maar ook om haar hoofd leeg te maken of juist weer te vullen met allerlei ideeën en gedachten, die ze wil verwerken in haar boek.

Rond een uur of vier gaat ze dan weer aan het werk tot ze honger krijgt, waarna ze meestal tegen zevenen een eenvoudige maaltijd klaarmaakt. Soms alleen maar soep met brood, soms pasta of rijst met een salade.

Omdat het vroeg donker wordt en de avonden fris zijn, zit ze 's avonds binnen bij de haard, die ze inmiddels snel brandend krijgt.

Na het eten leest ze nog wat, kijkt wat tv of belt af en toe met vrienden of familie thuis in Nederland.

Meestal gaat ze om tien uur al naar bed, moe van een hele dag buiten. Zo gaat de eerste week bijna ongemerkt voorbij en het is halverwege haar tweede week als het weer plotseling omslaat.

Ze wordt wakker van het gekletter van de regen op het pannendak van haar slaapkamer. Even ligt ze te luisteren, dan werpt ze een blik op haar horloge op het nachtkastje, dat aangeeft dat het veel te vroeg is om op te staan, zeker met dit weer. Ze besluit vandaag maar eens niet buiten de deur te gaan ontbijten. Ze draait zich nog een keer om, trekt het dekbed nog wat strakker over zich heen en slaapt bij het gezellige geluid van regendruppels op de dakpannen boven haar hoofd, weer in.

Als ze opnieuw wakker wordt is het bijna half tien en regent het nog steeds. Ze staat in de deuropening en kijkt uit over de vallei die er opeens heel anders uitziet zonder de blauwe lucht erboven. Hoewel ze weet dat er een aantal heuvelruggen zijn, ziet ze er nu maar een, de rest gaat schuil onder de laaghangende bewolking. Ze hoort zelfs vanaf hier de rivier in het dal stromen, de regen van de afgelopen uren heeft al merkbaar invloed op de waterhoeveelheid en ze huivert in haar dunne slaapshirtje. Tja, dit weer hoort ook bij de Algarve in dit jaargetijde, weet ze.

Ze heeft tot nu toe ontzettend veel geluk gehad met het mooie weer van de afgelopen tien dagen, maar dat was wel lekker. Ze besluit vandaag naar São Bras de Alportel te rijden, de dichtstbijzijnde grote plaats, waar behalve de Intermarché zelfs een Lidl en een Pingo Doce zijn gevestigd. Ze

heeft niet echt iets nodig, maar ze heeft wel behoefte even weg te gaan uit het dal. Buiten zitten is er vandaag niet bij en hoe gezellig het huis ook is, de hele dag binnen zitten, trekt haar niet echt.

Vandaag gaat ze maar eens lekker buiten de deur lunchen, een beetje winkelen misschien en het stadje verkennen, neemt ze zich voor. Een beetje de toerist uithangen voor de afwisseling.

Volgens Ellen zijn er prima restaurantjes met heerlijke gerechten tegen absurd lage tarieven dus het wordt tijd dat ze die eens gaat ontdekken.

Ze neemt een douche, trekt een spijkerbroek en warme trui aan en rommelt wat in de keuken om een ontbijt te maken van geroosterd brood en kaas. Het is vreemd om na de afgelopen week opeens regen te horen, hoewel het ook wel wat gezelligs heeft. Het doet haar denken aan regen op een tentdak, en dat was ook altijd wel knus, als het maar niet te lang duurde, herinnert ze zich van de vele kampeervakanties uit haar jeugd. Ach, waarschijnlijk is het maar een dag, troost ze zichzelf, dat hoopt ze in elk geval.

Tegen enen verlaat ze het huis met het plan ergens onderweg naar São Bras te gaan lunchen en daarna door te rijden naar het stadje om daar wat rond te neuzen. Er is niet echt iets waarvoor ze op pad hoeft, maar het is altijd leuk om te kijken wat er voor winkels zijn en wat ze te bieden hebben. Het regent nog steeds, maar minder hard dan eerder die ochtend en als ze om zich heen kijkt, ziet ze dat ook de wolken wat dunner zijn geworden en ze weer meer uitzicht heeft.

Voorzichtig rijdt ze haar gehuurde Fiat Punto langs het pad naar beneden. Het is maar goed dat de vorige eigenaren betonnen goten dwars over de weg hebben laten aanleggen, want nu het zo hard regent, stroomt het water op sommige gedeeltes over het pad heen en neemt steentjes en andere zaken mee op z'n weg naar beneden.

Net voor de bocht moet ze afremmen voor een dikke tak die over de weg is gevallen en terwijl ze uitstapt, hoort ze de wind te keer gaan in de takken van de oude kurkeik vlak naast het pad.

Brr, het lijkt wel Nederlands herfstweer, niet iets waar ze nu zo dol op is. Ze sjort de tak naar de kant van het pad en duwt hem naar beneden, de helling af, waarna ze snel weer de relatieve warmte van haar auto opzoekt. Van haar hoeft dit weer niet, ze heeft liever het zonnetje van de afgelopen dagen.

Ze vervolgt langzaam haar weg richting de rivier en ziet verbaasd dat het water al bijna tot aan het brugniveau staat. Dat is een groot verschil met

de dag ervoor. Het moet de afgelopen nacht wel heel hard geregend hebben, terwijl zij lekker lag te slapen.

Ze stopt bij de wasplaats net voorbij de brug om het afval wat ze mee genomen heeft in de daar geplaatste vuilcontainer te gooien en rijdt dan verder het dal in. Bij de enige zijweg die er is, komt net een blauwe pick-up aanrijden, zodat ze afremt en wacht tot de auto voor haar de weg opdraait.

De man achter het stuur steekt kort z'n hand op als teken van erkenning en gaat er met een flinke vaart vandoor. Alex volgt beduidend langzamer. Het regenwater stroomt over de weg, die bij droog weer al niet in heel beste staat is. Ze is dan ook een stuk voorzichtiger dan de onbekende in de pick-up, maar ja, die zal hier ongetwijfeld wonen en de weg met z'n eigenaardigheden op z'n duimpje kennen.

Als ze de weg het dal uit oprijdt, ziet ze de achterlichten van de pick-up nog net verdwijnen in de richting van Santa Catarina, maar even later is ze hem al uit het oog verloren.

Een minuut of tien later rijdt ze de parkeerplaats op van restaurant *O Graciano* en vindt een plaatsje tussen een witte bestelbus en een blauwe pick-up. Ze trekt de capuchon van haar regenjack over haar hoofd en rent met gebogen hoofd richting restaurant. Wat een beestenweer! Ze struikelt bijna over de drempel en komt met iets meer vaart dan nodig het restaurant binnenvallen. Een beetje ongemakkelijk kijkt ze om zich heen. Het grootste deel van de tafeltjes is bezet met mannen, de meeste ervan bouwvakkers, te zien aan hun kleding. Ergens rechts van haar ziet ze nog een leeg tafeltje en terwijl ze haar jack over een van de stoelen hangt, laat ze haar blik opnieuw door het restaurant glijden.

Bijna alle tafels zijn bezet met drie- of viertallen, ze is de enige die alleen is. Aan de tafel tussen haar en het raam zit een man met een jongetje van een jaar of vijf, vrijwel alle andere tafels zijn bezet met volwassenen van het mannelijk geslacht.

Een magere, donkerharige serveerster komt met haastige passen naar haar tafel toe, knikt vriendelijk en legt een menukaart op tafel om vervolgens direct door te lopen naar de tafel naast haar.

Het is duidelijk dat ze de man en het jongetje kent, want er ontspint zich een geanimeerd gesprek in het Portugees, al merkt Alex op dat het jongetje niets zegt, alleen luisterend toekijkt.

De man, ongetwijfeld z'n vader, want ze hebben dezelfde felblauwe ogen, lacht om iets wat de serveerster zegt. Hij haalt even z'n hand door het

donkere haar van z'n zoon en kijkt hem vragend aan. Het jongetje knikt zwigend en de man lacht opnieuw en knikt naar de serveerster, waarna deze de menu's oppakt en weer terugloopt in de richting van de keuken.

Ietwat gegeneerd door haar eigen gestaar, buigt Alex zich snel over haar eigen menu, maar ze ziet nog net hoe de man zijn blik even op haar laat rusten. Ze voelt hoe een lichte blos haar wangen kleurt. Bah, ze lijkt wel een puber, waarom zat ze dan ook zo te staren?

Ze houdt haar blik angstvallig op het menu voor haar gericht, hoewel ze amper ziet wat er staat. Het lijkt of ze de blik uit de blauwe ogen letterlijk voelt branden, maar ze weigert koppig op te kijken. Opgelucht ontdekt ze dat er aan de achterkant van het menu een Engelstalige versie staat, want het Portugees is een taal, die ze absoluut nog niet onder de knie heeft.

Een dagmenu met hoofd- en nagerecht inclusief wijn en koffie kost zeventijftig. Ze kan zelfs kiezen uit een vlees- of visgerecht, dat klinkt goed. Ze kiest voor de stoofpot met kalfswang, besluit er een lekker rood wijntje bij te bestellen en leunt dan met een tevreden gevoel achterover.

Net op dat moment komt de serveerster langs met een mandje brood en schaaltes olijven en andere hapjes voor het tafeltje naast haar, waarna ze naar Alex terugkeert en bij haar blijft stilstaan. Alex wijst aan wat ze wil, bestelt een halve liter water en rode wijn en krijgt in ruil een brede glimlach waarna de serveerster weer haastig doorloopt. Ze is maar alleen en met alle bezette tafeltjes heeft ze het behoorlijk druk.

Even staart Alex wat doelloos voor zich uit, ze voelt zich een beetje opgelaten zo alleen aan een tafel. Alleen uit eten gaan, is een van de dingen die ze niet leuk vindt. Tevens wil ze hoe dan ook voorkomen dat haar ogen opnieuw naar de man en het jongetje gaan, bang als ze is dat het hen opvalt. Toch kan ze niet verhinderen dat ze af en toe in hun richting kijkt. Het tweetal heeft iets dat haar boeit.

In tegenstelling tot de meeste kinderen zit het jongetje rustig aan tafel en het valt haar opeens op dat hij überhaupt niets zegt tegen z'n vader, ook al ziet ze dat deze wel tegen hem praat. Vreemd.

De meeste kinderen kletsen je de oren van je hoofd, weet ze, vaak met totaal onzinnige opmerkingen, tenminste dat vindt zij, maar ja, zij heeft dan ook niet zo veel met kinderen. Ze grinnikt even. Dat is een understatement, ze heeft helemaal niets met kinderen, corrigeert ze zichzelf. Onwillekeurig blijft ze kijken en opeens kijkt de man op en vinden hun ogen elkaar. Ze voelt haar wangen warm worden en als hij breed glimlacht om haar duidelijke verlegenheid, wordt ze nog roder.



Ze glimlacht schuchter terug en kijkt daarna snel de andere kant op, blij dat ze de serveerster aan ziet komen met haar brood, water en wijn. De komende minuten houdt ze zichzelf bezig met water en wijn inschenken, smeert een snee brood met de alom aanwezige sardienepasta en proeft de groene olijven en de met knoflook gemarineerde wortelplakjes.

Ondertussen vraagt ze zich af wat haar zo boeit aan het tweetal. De man, ze schat hem eind dertig, misschien begin veertig, is wat slordig gekleed in een valse spijkerbroek met vlekken. Daarop draagt hij een grijs T-shirt met lange mouwen en er ligt een donkergrijze trui over de stoel naast hem. Hij heeft donkerblond haar dat wel een knipbeurt kan gebruiken, hoewel de iets te lange krullen hem niet misstaan. Hij heeft felblauwe ogen, die meestal op het jongetje aan gericht zijn, hoewel ze af en toe afdwalen naar de rest van de eetzaal en naar haar, weet ze.

Ze kan het, zoals hij zit, niet precies inschatten, maar hij lijkt lang en slank, misschien zelfs aan de magere kant, maar hij heeft brede schouders en een gebruide huid, wat er op lijkt te duiden dat hij heel wat tijd in de buitenlucht doorbrengt.

Ze probeert z'n blik te ontwijken, ze is helemaal niet op zoek naar gezelschap, zeker niet dat van een man met een kind. Het jongetje daarentegen lijkt helemaal niet om zich heen te kijken, het speelt een beetje met z'n bestek en luistert zo te zien wel naar z'n vader, maar ze kan hem er niet op betrappen dat hij iets terugzegt.

Het verbaast haar en onwillekeurig vraagt ze zich af wat er met hem aan de hand is. Zijn gedrag is totaal anders dan ze van andere kinderen kent, hoewel ze eerlijk moet toegeven dat ze weinig ervaring heeft met kinderen. Ze heeft er gewoon niets mee. Al van jongs af aan weet ze vrijwel zeker dat ze geen kinderen wil, op de een of andere manier heeft het haar nooit getrokken.

Bijna vanzelf glijden haar gedachten naar Richard, haar ex. In het begin van hun relatie was hij net als zij elf ervan overtuigd dat kinderen geen deel hoefden uit te maken van hun leven. Naarmate ze echter langer bij elkaar waren, veranderde hij van mening, terwijl zij nog steeds geen behoefte had aan een baby. Uiteindelijk leidde het tot een definitieve breuk en nu wordt hij binnenkort vader en zit zij in de Algarve.

Ze slikt heftig, trekt haar tas naar zich toe om een pak zakdoekjes tevoorschijn te halen en snuit haar neus. Verdorie, dit wil ze nu net niet. Terwijl de tranen haar in de ogen schieten, foetert ze inwendig op zichzelf. Zie je nu wat er van komt, ze hoeft maar een kind te zien en alle ellende van de afgelopen maanden komt weer boven.

Onwillekeurig grinnikt ze even om deze belachelijke redenering, alsof het jochie aan de tafel naast haar hier iets aan kan doen.

Ze haalt diep adem, propt het zakdoekje in haar zak en schudt haar haren naar achteren. Ze moet zich niet zo aanstellen, ze heeft haar beslissing genomen, Richard is een nieuw leven begonnen en zij krijgt haar kans ook nog wel. Voorlopig is ze hier om te werken en tot rust te komen en niet om op zoek te gaan naar een nieuwe relatie, zeker niet met een Portugees en zeker geen man met een kind.

Ze moet om zichzelf lachen. Alsof deze onbekende op haar zit te wachten. Voor hetzelfde geld heeft hij een schat van een vrouw, die om wat voor reden dan ook vandaag gewoon niet mee is gaan lunchen. Het is echt iets voor haar en haar schrijversfantasie om van het tweetal een eenzame gescheiden man met kind te maken.

Een stuk minder opgelaten nu laat ze haar blik opnieuw over het tweetal glijden dat inmiddels hun maaltijd heeft gekregen en beantwoordt dit keer de blik uit de felblauwe ogen zonder een kleur te krijgen. Ze glimlacht de man toe, kijkt hoe het jochie op z'n soep aanvalt en voelt even een vreemd gevoel van tevredenheid als ze ziet hoe hij duidelijk met smaak zit te eten. Als er iets is waar ze een hekel aan heeft, is het wel het gezeur met eten van veel kinderen.

'Lust ik niet' is het eerste wat ze zeggen als ze iets voorgezet krijgen dat ze niet kennen. Hopeloos, maar het ziet er naar uit dat dit kind in elk geval geniet van z'n eten.

Haar ogen gaan weer naar de vader, die met een soortgelijke blik van haar naar z'n zoon kijkt en even is er een vreemde vorm van verstandhouding tussen hen. Dit moment wordt verstoord door de komst van haar eigen maaltijd en de eerstvolgende tien minuten is ze zich nauwelijks meer bewust van haar omgeving, maar geniet ze volop van haar stoofpotje van kalfswang met lekker gekruide rijst.

Als ze wacht op het nagerecht, een soort karamelpudding, gaan haar ogen opnieuw naar het tafeltje naast haar. Vader en zoon hebben inmiddels ook allebei hun bord leeg en als ze ziet hoe liefdevol de man het gezicht van z'n zoon met een servet schoonveegt, krijgt ze een vreemd gevoel. Wat is het toch met dit tweetal, vraagt ze zich af. Waarom kan ze haar blik nauwelijks van hen af houden?

Hoewel het haar van het kind veel donkerder is dan dat van z'n vader is hij verder een miniatuurversie. Hij draagt een soortgelijke outfit en ook zijn haar is eigenlijk te lang. Toch is het voornamelijk de zwijgzaamheid van het kind, dat haar opvalt en op een bepaalde manier raakt. Het is niet

natuurlijk, de meeste kinderen weten niet van ophouden, kletsen de oren van je hoofd over allerlei dingen.

Ze herinnert zich meerdere ontmoetingen met vriendinnen met kinderen, waarbij de kinderen om de haverklap het gesprek onderbraken met allerlei onbelangrijke zaken, er telkens in slagend de aandacht volledig naar zich toe te trekken, maar dit kind is anders, heel anders. Z'n grote, blauwe kijkers gaan van z'n inmiddels lege bord naar z'n vader en weer terug, maar hij blijft zwijgen.

Toch volgen z'n ogen elke beweging, ze weet zeker dat hij alles hoort én begrijpt. Opnieuw kruist haar blik die van de man en dit keer wendt ze zich niet af.

'Spreek je Engels?' De man spreekt haar aan en ze knikt.

'Wil je je dessert bij ons aan tafel eten? Het lijkt me zo vervelend helemaal alleen te eten.' nodigt hij haar uit. Even aarzelt ze, wil ze dat? Vervolgens besluit ze dat het alleen maar om een dessert gaat en hij heeft gelijk, alleen eten is helemaal niet gezellig, ook al is de maaltijd inmiddels grotendeels voorbij.

'Graag'. Ze schuift haar stoel naar achteren, grijpt haar jack en tas van de stoel naast haar en legt deze op een lege stoel aan hun tafel als ze zelf de vierde stoel naar achteren schuift en plaatsneemt.

'Ik ben Alex.' Ze steekt haar hand uit naar de man, die hem stevig grijpt.

'Chris, en dit is Ricky.' Hij knikt naar de jongen, die met grote ogen van zijn vader naar Alex kijkt.

'Hallo Ricky.' Alex knikt hem toe en de jongen knikt met een serieus gezicht terug.

'Ben je op vakantie hier?' wil Chris weten.

'Soort van, beetje werken, beetje vakantie vieren. Ik verblijf in het huis van vrienden,' vertelt Alex.

Chris wil weten waar en als ze vertelt dat ze in Porto Carvalhoso verblijft, veert hij op.

'Was jij het in die zwarte Punto?'

'Ja, en de blauwe pick-up is dan zeker van jou?'

Hij knikt lachend en vertelt waar hij en Ricky wonen.

'Dus je bent Nederlandse?' vraagt hij dan opeens in het Nederlands.

'Ja, inderdaad, maar jij toch niet?' Ze kijkt hem verrast aan, ze is ervan overtuigd dat ze hem Engels heeft horen spreken met Ricky.

'Nee, half, mijn moeder is, of was, Nederlandse, ze leeft niet meer. Ik spreek het niet goed, maar versta het wel,' zegt hij met een accent, waar ze om moet glimlachen.

Ze ziet aan Ricky's gezicht dat hij geen idee heeft wat z'n vader zegt.

Het is duidelijk dat het jochie geen Nederlands spreekt.

Op dat moment wordt het nagerecht gebracht. De serveerster brengt de bestelde karamelpudding van Alex ook al mee, blijkbaar heeft ze de tafelwisseling gezien en de brede lach op haar gezicht geeft aan dat het haar volledige instemming heeft.

'Alsjeblieft Ricky, voor jou heeft de kok extra chocoladesaus op het ijs gedaan, dat vind je toch zo lekker?'

Ze zet een grote ijscoupe voor de jongen neer, die haar zonder iets te zeggen met grote ogen aankijkt.

'Dank je, Louisa' Chris bedankt haar hartelijk, maar Ricky zegt nog steeds niets en het wordt Alex nu toch duidelijk dat er toch wel iets meer aan de hand is dan alleen maar een zwijgzaam kind.

Ze bedankt Louisa voor haar pudding en even is het stil aan tafel als ze alle drie aan hun dessert beginnen.

'Smaakt het?' Chris gaat weer op het Engels over en ze knikt direct.

'Ja, het is heerlijk. Is jouw ijs ook lekker, Ricky?'

De jongen knikt zwijgend en wat onbehaaglijk buigt ze zich weer over haar eigen bordje.

'Ricky is dol op ijs, zeker met chocola, dat weten ze hier inmiddels wel. We eten hier elke maandag en donderdag.'

Chris lepelt z'n bord leeg en kijkt van Ricky naar Alex als hij dit zegt.

'Ja, dan weten ze het wel.'

Alex weet niet goed hoe ze met de situatie moet omgaan en besluit dan ook maar net te doen of er niets aan de hand is.

'Het eten is hier prima volgens mij, ik vond het in elk geval erg lekker,' voegt ze eraan toe.

'Ja zeker, het is ook bijna altijd druk, donderdags sowieso omdat Horta, een restaurant wat verder richting São Bras, dan dicht is. Ben je daar ook al geweest?'

Ze schudt ontkennend haar hoofd en vertelt dat het sinds haar aankomst vorige week de eerste keer is dat ze uit eten is.

'Ik heb tot nu toe op brood, soep en zelfgemaakte pastagerechten geleefd, prima hoor, maar vandaag had ik behoefte aan wat anders. Mede door het weer.' Ze werpt een blik naar buiten en ziet dat het inmiddels droog is geworden en dat de lucht zelfs al weer wat blauw laat zien.

'Zo te zien klaart het al weer op.'

Chris kijkt achterom en glimlacht breed.

‘Mooi, kunnen we vanmiddag misschien toch nog gaan vissen, Ricky.’ De ogen van de jongen worden groot, maar hij zegt nog steeds niets.

‘Koffie?’ stelt Chris voor aan Alex, maar deze heeft opeens genoeg van het gezelschap van het steeds maar zwijgende jochie. Het geeft haar een ongemakkelijk gevoel waar ze geen behoefte aan heeft en ze schuift abrupt haar stoel naar achteren.

‘Nee, dank je wel. Het was leuk jullie te ontmoeten, maar ik ga afrekenen en boodschappen doen in São Bras. Misschien zie ik jullie nog een keer.’ Ze knikt naar Ricky en naar Chris, grijpt haar tas en jack van de stoel en loopt zonder nog een keer om te kijken naar het bargedeelte, waar de kassa staat. Tijdens het afrekenen blijft ze bewust met haar rug naar het restaurant staan.

Hoewel ze Chris een aantrekkelijke man vindt, wordt ze kriebelig van het zwijgende kind. Het geeft haar een onrustig gevoel en ze weet niet goed wat ze daar mee aan moet. Ze heeft helemaal geen zin in ingewikkelde relaties en problemen van anderen, ze heeft genoeg aan die van haarzelf.

Als ze hen nog een keer toevallig tegenkomt, prima, maar deze kennismaking vandaag heeft lang genoeg geduurd, besluit ze.

Ze zegt Louisa gedag, legt een ruime fooi neer en loopt zonder nog een keer om te kijken naar buiten.

Tijdens het boodschappen doen in São Bras glijden haar gedachten onwillekeurig terug naar de ontmoeting en het kan bijna niet anders of ze blijft zich afvragen wat er met Ricky aan de hand is. Het gedrag van het kind is niet natuurlijk, hoewel z’n vader doet of het gewoon is, dus misschien verbeeldt ze het zich. Misschien is het kind gewoon verlegen. Maar nee, ze weet dondersgoed dat het dat niet is, dat hij tegenover haar niet sprak, prima, maar hij heeft gedurende de hele maaltijd ook geen woord tegen z’n vader gezegd. Misschien is hij gewoon stom, dat kan, maar op de een of andere manier heeft ze dat gevoel niet. Verdorie, waarom kan ze het stel niet gewoon uit haar gedachten bannen?

Ze weet echter heel goed waarom niet. De intense blik uit de blauwe ogen van Chris heeft iets in haar wakker gemaakt wat sinds Richard niet meer is gebeurd en ze verfoeit zichzelf en hem. Hier zit ze helemaal niet op te wachten. Het beste is om het tweetal gewoon uit de weg te gaan, neemt ze zich voor, zo moeilijk hoeft dat niet te zijn, de eerste tien dagen heeft ze hen tenslotte ook niet gezien, dus als ze gewoon niet op maandag en donderdag naar *O Graciano* gaat, komt het vanzelf goed. Simpel zat.

Omdat het inmiddels droog is en de zon zelfs af en toe weer even tussen de wolken vandaan komt, besluit ze nu ze er toch is gelijk maar eens het oude centrum van São Bras te verkennen.

Even later slentert ze dan ook door de smalle straatjes met de eeuwenoude huizen. Vanaf het plein bij de kerk heeft ze een schitterend uitzicht over de omgeving. Ze kan nu de regen is weggetrokken zelfs de zee zien liggen in de verte, vlakbij Faro, zo helder is het nu de bewolking breekt. Het uitzicht is schitterend.

Ze leunt tegen de muur die voorkomt dat ze van de heuvel afvalt en verbaast zich over het feit dat de kerk zo aan de rand van het oude stadscentrum staat. Meestal staan oude kerken op een plein midden in het dorp, maar dat is hier duidelijk niet het geval. De deur van de kerk is helaas dicht, zodat ze de binnenkant niet kan bekijken, dus slentert ze even later weer verder. Ze kan zich helemaal voorstellen hoe het er hier tweehonderd jaar geleden uit moet hebben gezien, er is sinds die tijd weinig veranderd, op wat satellietschotels na.

## Hoofdstuk 2

De daaropvolgende dagen is het weer beduidend minder mooi dan de eerste tien dagen, maar er zijn nog genoeg droge momenten tussen de buien door om te wandelen. Het werken doet ze binnen.

Af en toe rijdt ze naar Santa Catarina voor boodschappen, waarbij ze niet kan voorkomen dat ze onwillekeurig uitkijkt naar een blauwe pick-up. Ze weet nog steeds niet of ze dat doet om hem te ontwijken, of juist niet. Haar werk vordert gestaag en ze is tevreden over haar vorderingen.

Als beloning voor haar harde werken gunt ze zichzelf na het weekend een bezoekje aan Tavira. Dat moet volgens de reisgids, die ze in het huisje heeft gevonden, een leuk, oud plaatsje zijn aan de kust, tussen Faro en de Spaanse grens.

Nadat ze haar auto op een parkeerplaats aan de rivier, die het centrum doormidden deelt, heeft neergezet, dwaalt ze door de oude straatjes. Ze leunt over de oude Romeinse brug en bekijkt de diverse kerken die het plaatsje rijk is. Ook beklimt ze de trap naar een overgebleven oude toren, deel van het vroegere fort. Ze zit een tijdje op een stuk muur en kijkt uit over Tavira en de omgeving.

In de verte ziet ze de zoutpannen en de eilanden voor de kust liggen, de vissersboten af en aan varen en ze geniet van de bloeiende oleanders en bougainvilles. Ze is nog steeds verbaasd over de bloemenpracht in dit jaargetijde en maakt diverse foto's van de kleurrijke struiken.

Het is rustig in het stadje. Het toeristenseizoen is nog niet echt aangebroken, al hoort ze toch wel verschillende talen om zich heen, maar dat zijn misschien wel buitenlanders, die er wonen of een handjevol overwinteraars. Ondanks de rust is het er gezellig. Het is een levendig stadje, wat misschien wel blij is met de toeristen, maar ze niet echt nodig heeft om een aangename indruk te maken. Dat zal in Albufeira wel anders zijn nu, daar zijn van september tot en met april de meeste winkels, cafés en restaurants dicht, weet ze van haar vrienden. Dat was een van de dingen die hun zo aansprak van dit gedeelte van de Algarve, het niet supertoeristische, maar juist het authentieke gevoel.

Alex begrijpt inmiddels volledig wat ze bedoelen en begint zelf ook langzamerhand in de ban te raken van het ongerepte landschap, de vriendelijke mensen, die altijd hartelijk en hulpvaardig zijn en niet te vergeten het toch wel zeer aangename weer.